Генріх Гейне (Гайне)

Гренадери

Перекладач: Максим Рильський

Джерело: З книги: Зарубіжна література: Хрестоматія.— К.: Освіта., 1992.

Удвох із полону, з Росії
Старі гренадери брели.
Поникли вони в безнадії,
Як в землю німецьку дійшли.

Як вісті такі пережити!
Французи здались ворогам,
Все військо велике розбите,
В полоні володар їх сам.

Заплакали браві солдати,
Ті речі почувши сумні.
Сказав один: "Тяжко як, брате!
Всі рани мої як в огні!"

А другий промовив: "Зустріти
Ладен би я смерть у цю мить,
Та жінка у мене і діти —
Ну як їм без мене прожить?"

"Що жінка, що діти! Не буде
І з ними покою вже нам!
Хай жебрать ідуть поміж люди,-
В полоні володар наш сам!

Коли я помру,— моє тіло
З собою, мій друже, візьми,
Щоб там у французьку могилу
Між рідними ліг я людьми.

Мій орден вояцький годиться
На серце покласти мені:
Хай будуть і шпага, й рушниця
Зо мною в холодній труні.

Лежатиму я, мов на чати
У землю послали мене...
І раптом почую гармати
І коней іржання гучне.

То він проїздить біля гробу
У сяйві, у громі гармат...
Тоді, імператоре, з гробу
Устане твій вірний солдат!"